

Isabelle Blume (1892-1975)

Isabelle Blume, geboren Grégoire, is waarschijnlijk beter bekend om haar standpunt in de koningskwesie dan om haar feminisme, pacifisme en sociaal engagement. Zij was radicaal gekant tegen de terugkeer van Leopold III naar België.

Op 18 januari 1923 publiceert ze haar eerste editoriaal in het socialistisch dagblad *Le Peuple*, zowat de Franstalige tegenhanger van de Gentse krant *Vooruit*. In dit nummer trok ze van leer tegen de Frans-Belgische militaire bezetting van het Duitse Ruhrgebied die van start ging de week voordien en vier jaar zou duren. België en Frankrijk voerden aan dat Duitsland niet voldeed

aan de door het verdrag van Versailles opgelegde herstelbetalingen. Isabelle Blume motiveerde haar protest met het argument dat deze herstelbetalingen de kiem van een nieuw conflict inhielden.

In de jaren 1930 waarschuwde ze voor de opkomst van het fascisme en de gevaren die bewindvoerders als Benito Mussolini en Adolf Hitler inhielden. Weeral had ze geen ongelijk. Ze bekommerde zich eveneens over de situatie in Spanje tijdens de burgeroorlog en trok zelfs twee maal naar dit land in deze periode. Tijdens de 2de Wereldoorlog trok ze samen met een reeks socialistische politici richting Londen uit vrees voor de Duitse bezetter.

Toen de bewapeningswedloop tussen de USA en de Sovjetunie op gang kwam protesteerde ze met klem tegen de opbouw van de kernwapenarsenalen. Zij is een sterke voorstander van een vreedzame co-existentie tussen Het Westen en het Oostblok. Zij ondertekent dan ook de 'oproep van Stockholm', een petitie die door een aantal linkse intellectuelen vanuit Stockholm lanceerden. Hierdoor komt ze steeds verder te staan van de standpunten van haar partij hetgeen uiteindelijk resulteert in een overgang van de socialistische naar de communistische partij. Van 1965 tot 1969 is zij voorzitter van de Wereldvrederaad.

Haar oudste zoon Jean loofde haar voor haar activisme en onwrikbaarheid bij zijn terugkeer uit het kamp Buchenwald op het einde van de oorlog met de woorden: "... je hebt ons meer gegeven door de vrouw te zijn die je bent geweest dan wanneer je een constant aanwezige moeder was geweest".

Isabelle Blume kan ook onverwacht uit de hoek komen. In 1950 verkoopt ze na een belediging senator Pierre Nothomb een oorvijs in één van de salons van het parlement.